

Побоянщина

Куліш Пантелеймон Олександрович

I

Колись Боян, співець потужний,
Дзвонив у струни золоті,
Мов соколів десяток дружний
Пускав з-під хмар на лебеді,
Не соколи, персти бистрії,
Пускав на струни він живії
І рокотом про старину
Звав Русь хоробру на войну.

II

Бояне, невмируща тене!
Позич і нам твоїх живих,
Нехай ночує древнє плем'є
Знов поклик до боїв нових,
Та не мечі вже харалужні,
Прославить силу духа дружні
І занедбає давнину,
Сліпий кривавий суд-войну.

III

Тепер, Бояне, вже не "в полі
Незнаємому" летимо
Орлами хижими і долі
Собі від сліз людських ждемо.
Тепер сльозу ми з серця роним,
Як у натхненні струни дзвоним
Про божу правду між людьми,
Про визвіл просвіти зі тьми.

IV

Гомере наш! Нам не судилось
Тебе почути крізь бої:
Німує поле, що багрилось
Під славлені пісні твої.
Но духа, тене невмируща,
Не згасить старина мовчуща,
Ні душогубниця-війна,
Ні воля деспота дурна.

V

Ти слово нам тисячолітне
Через младенці переслав
І немовлят святе наслідде
Проречистим завітував.
Ти справді з уст німих і суцх
Втворив хвалу віків грядущих:
Бо ще той Ірод не родивсь,
Щоб смертю розуму хваливсь.

VI

Палай же, невсипущий духу,
В живуцім слові Боянів!
Як перебув єси потугу
Татар, ляхів і козаків,
Переживеш і лихолітте,
Що Русь тіснить свій рідний рід,
Біду з усіх найгіршу бід!

VII

Палай, наш староруський духу,
Окрасо древніх буйтурів,
І здобувай нам славу другу,
Що красить розуму царів.
Як на поган ми поборали
І християн обороняли,
Так побораймо й за уми,
Щоб не тонули в рабськїм тьмі.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kulish_panteleimon_oleksandrovych/poboianschyna